

Життя прожити – не поле перейти

Роки, роки, крилаті птахи, птахи з великими крильми... Вони такі швидкоплинні. Здається, недавно була молодість, енергія, а тут уже й батько солідного сімейства, уже й дідусь.

Я дуже люблю свого дідуся Адама Васильовича Миська. Народився він у селі Липному і прожив тут усе своє життя. Це – його маленька батьківщина. У молодості був гарним парубком, чорнявим, сильної статури. Багато дівчат побивались за ним, та він зупинив вибір на Таїсії. Знайшли молоді серця спільну

мову, а через якийсь час і побралися. З людською і божою поміччю побудували хатинку і почали потихеньку обживатися. А там і дітки пішли. Одне за одним.

Кажуть, життя прожити – не поле перейти. Тяжко було. І в полі, і вдома роботи вистачало. Тож трудилися від зорі до зорі. І дітей росли-піднімали. І росли, мов грибочки, два сини, Василь і Петро, і п'ятеро дочок, як п'ять квіточок, – Зіна, Тамара, Валя, Віра, Галя. Дідусь тривалий час працював у колгоспі, а пізніше став майстром будівельної бри-

гади. Скільки будинків, побутових споруд зведено його вмілими, золотими руками! Коли повиходили дочки заміж, кожній допомагав будувати власний куточок.

Ось літа й на осінь повернули. Але не сидить наш Адам Васильович без діла. Та й люди часто йдуть до нього за порадою, як краще зробити двері чи вікно. Любить дідусь поратись у своїй майстерні, а взимку виготовляє коробки, які завжди потрібні в господарстві. Виходять вони в нього гарні, акуратні. З такою коробочкою приємно в лісі

шодити. Здається, і ягоди швидше беруться, і гриби самі туди просяться. Бо зроблена вона з любов'ю і з душею.

Уже п'ять років, як залишився дідусь без своєї любові "половинки".

Доглядає його дочка Віра. Але двері дідової оселі завжди відчинені для добрих людей. Приїжджають і онуки, яких у нього не багато - не мало – двадцять один, дещо менше правнучків – вісімнадцять.

Ми любимо слухати спогади дідуся про його молодість, про минуле. І в таку мить завжди чомусь думаю: куди поділося оте

одвічне і жагуче прагнення людини до праці? Адже той, хто постійно трудиться, знаходить себе у цій праці і цінує кожну мить життя. Наш добрий, мудрий порадник і нас привчав любити рідну землю (бо вона годувальниця, основа усіх основ), свій край (бо він прекрасний), цінувати те, що надбано старшим поколінням. За це ми низенько вклоняємось дорогому нашому Адаму Васильовичу. Нехай соловейко ще довго довшо щебече йому свої чарівні пісні, які навіюватимуть спогади минулих, недаремно прожитих літ.

Наталія ВАЩИШИНА.

На знімку: Адам Васильович МИСЬКО зі своїм сімейством.